

HARLEQUIN®

Kingitused

Melanie Milburne

AJUTINE PROUA
MARCHETTI

Originaali tiitel:
Melanie Milburne
The Temporary Mrs. Marchetti
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse viil või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2017 by Melanie Milburne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D09353118
ISBN 978-9949-82-286-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Sarah Lewerile. Tänan, et andsid sellele raamatule inspiratsiooni ning oled nii suurepärase iluterapeut ja tore inimene.

Esimene peatükk

Hommikul tööle tulles märkas Alice esimesena kirja oma töölaual. Kuldse logoga varustatud ametliku välimusega ümbrikut nähes pugest talle hirm naha vahele. Advokaatide kirjad muutsid naise alati murelikuks. Aga siis luges ta ümbrikult saatja nime. Miks peaks Itaalia advokaadikontor temaga ühendust võtma?

Alice võttis laualt kirja ja tal jäi hing kinni, kui ta nägi, et see on postitatud Milanos.

Milanos elas Cristiano Marchetti.

Alice'i käed värisesid, justkui oleks tal mingit sorti liikumishäire. Ega Cristiano polnud ometi... surnud? Naist läbis terav valuhoog, ta hakkas hingeldama ning värin levis kätest kogu kehasse.

Oh ei! Oh ei! Oh ei!

Kuidas see pressiteade talle kahe silma vahele jäi? Arvestades Cristiano kuulsust teatati ju sellest? Aja-kirjanikud teatasid kõigest, mida ta tegi. Elegantsetest naistest, kellega ta parajasti kohtamas käis. Allakäinud hotellidest kõikjal Vahemere maades, mille ta kõik ostis ning ehitas ümber üle mõistuse kalliteks majutuskohtadeks. Pidudest. Ööklubidest. Cristiano ei saanud särki, kingi või sokkegi vahetatud, ilma et press sellest teatanuks.

Alice tegi ümbriku lahti ja luges põgusalt kirja, aga selle sisu jäi talle arusaamatuks. Või oli häda selles, et ta peas tunglesid kutsumata mälestused. Mälestused,

mida ta oli viimased seitse aastat luku ja riivi taga hoidnud. Mälestused, mida ta keeldus välja laskmast isegi nõrkushetkedel, sest need tõid kaasa ainult kahetsust ja Alice oli otsustanud oma mõtteid sellesse suunda mitte lubada. Naise põlved olid nii nõrgad, et ta kobas tooli järele, istus ja põrnitses dokumenti ähmase pilguga.

Aga oota...

Mitte Cristiano polnud surnud. Surnud oli tema vanaema Volante Marchetti – naine, kes koos oma kadunud abikaasaENZOGA oli Cristiano üles kasvatanud, kui poiss pärast vanemate ja vanema venna surmaga lõppenud avariid oli üheteistkümneaastaselt orvuks jäänud.

Alice kibrutas laupa ja lasi silmadel käia üle paksu dokumendi, mis oli lisatud kaaskirjale, kus teatati, et vana naise testamendi kohaselt on ta üks pärijatest. Aga miks oli Cristiano vanaema *teda* oma testamendis ära märkinud? Taeva pärast, miks vanadaam seda tegi? Alice oli Cristiano vanaemaga ainult mõned korrad kohtunud. Volante Marchetti oli olnud tilluke otsustav vanadaam, mustade rosinasarnaste silmade, vaheda mõistuse ja veel vahedama huumorimeelega. Vanadaam oli kohe Alice'i südame võitnud ning ta oli mõelnud, et Cristianol on vedanud, et tal on nii elav ja rõõmsameelne vanaema. Alice oli sageli hiljemgi vana naist meenutanud.

Võib-olla jättis Cristiano vanaema talle mõned nipsasjad nende põgusa sõpruse mälestuseks. Ehte või ühe noist väikestest akvarellmaalidest, mida Alice tema Stresa villas oli kunagi imetlenud. Alice hakkas

end veidralt põksuva südamega juriidilisest sõnastusest läbi närima. Nii palju sõnu... Miks peavad advokaadid end väljendama nii, nagu oleksid nad sõnaraamatu alla neelanud?

„Sinu juurde tuldi, Alice,“ ütles lävelt naise assistent Meghan.

Alice vaatas arvutist oma vastuvõtuaegu ja kortsutas kulmu. „Aga enne kella kümnet pole mul kirjas ühtki klienti. Clara Overton tühistas protseduuri. Tal jäi laps haigeks.“

Meghan kergitas paljutähendavalt kulmu ja ütles valjult sosistades: „See on meesterahvas.“

Alice'il olid mõned meeskliendid, kes käisid vaha- ja teistel protseduuridel, aga miski ütles talle, et ootaja pole üks neist. Ta tundis seda kehaga. Luudega. Verega. Südamega. Ähvardava ohu aimdus pani naha kihelema, justkui oleks tal närvide asemel radar, mis korjas üles nõrga, aga eksimatu signaali. Signaali, mille Alice oli sundinud end unustama. Oma mälestuste pagasist välja viskama, et ei peaks kunagi tehtud otsust kahetsema. Alice lükkas tooli lauast kaugemale, et tõusta, aga otsustas siis, et jääb parem istuma. Ta ei usaldanud oma põlvi. Mitte siis, kui ta seisab pärast kogu möödunud aega taas silmitsi Cristiano Marchettiga. „Ütle talle, et mul läheb kümme minutit aega.“

„Võid seda mulle ise öelda.“

Alice tõstis pilgu ja nägi lävel Cristianot, šokolaadikarva silmad kalgid nagu kaks raudnaela. Naine suutis mõelda ainult sellele, kui erinev on mees tegelikkuses võrreldes fotodega kollases ajakirjanduses. Vapustavalt

erinev. Infarkti põhjustavalt erinev. Nii erinev, et Alice polnud kindel, et saab hakkama.

Alice jäi hetkeks sõnatuks. Nüüd, kui pikk ja käskiva olekuga Cristiano seisis lävel, tundus naise kontor pabertaskurätiku karbi suuruseks kahanevat. Mehe õlad olid nii laiad, et võis arvata, et ta on teinud jõuharjutusi kahe buldooseriga. Ta kõht oli nii kõva ja toonuses, et sellel võinuks *stiletto*'dega steppantsu tantsida, jätmata nahale kriimugi. Mehe ronkmustad tihedad lokid olid sõrmedega laubalt eemale lükatud.

„Tere, Cristiano. Mis toob sind Alice'i Iluimemaale? Kas kulmukaar tahab kohendamist? Selg ja sääred vahatamist? Kas soovid stiilimuutust?“

Alice teadis, et on hullumeelsus Cristianot ärritada, aga tegi seda ikka. See oli naise enesekaitse. Sarkasm tunnete asemel. Parem nõelata ja mõnitada kui näidata, kui väga Cristiano mõtlik juuresolek teda häirib. Häirimine oli pehmelt öeldud. See viis ta endast täiesti välja. Alice'ile tundus, nagu oleks keegi võtnud ta pisi-asjadeni korraldatud maailma ja raputab seda nagu maniakk tamburiini. Kontori seinad sulgusid tema ümber. Põrand kõikus jalge all, nagu purjetaks ta tormisel merel. Õhk särises elektrist ning pani naise tunnetama iga nahalapikest oma ihul ja iga vahelejäänud südamelööki.

Cristiano vaatas teda põhjatute silmadega, mehe pilk roomas naise näol, nagu otsiks ta taga kaotatud ega loodaks seda leida. Ta kortsutas sügavalt kulmu, mis andis talle ähvardavama ilme kui too, millega ta Alice'it

kunagi oli vaadanud. Olid ajad, kui Cristiano oli teda vaadanud hellalt, leebelt ja armastavalt.

Armastusega, mille Alice oli talle näkku heitnud.

„Kas sina panid selle mõtte talle pähe?“ küsis mees leegitseva pilguga, mis pani Alice'i põlved surisema, nagu voolaks ta veresoontes liiv.

Alice pani kirjutuslaua varjus käed reitele, et mees ei näeks nende äraandlikku värinat. „Kas pead silmas oma vanaema?“

Cristiano silmis välgatas miski. Kibestumus. Viha. Veel miski, mida Alice polnud valmis endale tunnistama, aga mida ta sellegipoolest tajus. See miski pani ta keha kuumama, äratas mälestusi. Erootilisi mälestusi, mis suurendasid verevoolu.

„Kas oled viimased seitse aastat temaga ühenduses olnud?“ küsis Cristiano tungivalt valetamist mittesalliva häälega.

„Ei. Miks ma pidanuks?“ Alice õnnistas meest paljuütleva pilguga. „Mäletad, ma lükkasin sinu abieluettepaneku tagasi.“

Cristiano lõug läks nii pingule, et oliivikarva naha all valendasid lihaseid. „Miks ta siis sinu oma testamenti pani?“

Kas Cristiano polnud vanaema testamendi tingimustest varem teadnud? Kas vanadaam polnud talle oma plaanidest rääkinud? *Huvitav.* „Pole aimugi,“ ütles Alice. „Kohtusin temaga ainult mõned korrad, kui me tookord.... Hiljem pole ma temaga kordagi ühenduses olnud.“

Cristiano vaatas testamendi koopiat Alice'i kirjutuslaual. „Kas oled seda lugenud?“

Alice heitis mehele järjekordse paljuütleva pilgu. „Olin seda just tegemas, kui sa ebaviisakalt mu kontorisse sisse sadasid.“

Cristiano puuris pilguga Alice'it. Kalgi pilguga. Pilguga, mis võinuks ilusalongi kuu tagavara jagu vaha ühe hetkega sulatada. „Las ma teen sulle sellest lühikokkuvõtte. Pärid pool mu vanaema Stresa villast Itaalias, kui abiellume pärast kuuajalist kihlust ja oled vähemalt pool aastat minu naine. Lisaks saad kopsaka rahasumma, kui oleme kihlumisest ametlikult teatanud.“

Vapustus tabas Alice'it nagu hoop rindu. *Tema... naine?*

Ta lehitses kohmakalt dokument. Paberilehtede kahin tundus haudvaikses ruumis üleliia vali.

Kuu aega kihlatud? Pool aastat abielus?

Alice luges neid sõnu ikka ja jälle ning hingeldas, nagu tabanuks teda astmahoog. Ta süda tagus nii kõvasti, et tundus, nagu tümitaks keegi ta selga. Ennistise põgusa dokumendiga tutvumise ajal polnud ta abielutingimust tähele pannud. Enne Cristiano sissetungi polnud ta jõudnud suurt midagi lugeda. Miks polnud ta vaevunud enne tööletulekut end meikima? Miks polnud ta selga pannud tuliuut vormi, vaid kandis vana, millel oli parema rinna kohal ripsmetuši plekk? Jumala eest, miks polnud ta endal ripsmeid värvunud?

Aga siin see oli – must valgel kirjas.

Ta pärib poole Volante Marchetti Maggiore'i järve äärses villast, kui – ja ainult kui – ta abiellub Cristia-

noga ja nende abielu kestab vähemalt kuus kuud. *Kuus kuud?* Kuus sekunditki oleks liiga kaua. Ja üks tingimus oli veel. Enne pulmi ei tohi nad olla kihlatud kauem kui kuu aega. Mis veider ajakava see veel on? Alice'il oli häbi, et Cristiano nägi ta käsi värisemas, kui ta dokumendi lauale tagasi pani. Vähemasti ei näinud mees tema sisimas möllavat tulekahju.

Cristiano naine?

Temaga abielus?

Alice oli veetnud Cristianoga unustamatu nädalavahetuse mehe vanaema villas. Unustamatu, sest tol ajal oli mees esimest korda tunnistanud, et armastab teda. Välja arvatud ema, polnud keegi seda Alice'ile enne öelnud. Ta polnud Cristianole sedasama vastu öelnud, sest polnud oma tundeid usaldanud. Samas oli ta nende suhtes alati olnud Cristianost sammukese võrra taga. Alice oli toona olnud Euroopas lühikesel puhkusel ega pidanud nende suhet enamaks kui põgusaks armulooks. Cristiano oli aga pähe võtnud, et neil on tõsi taga. Alice ei arvanudki, et sellest midagi enamat välja tuleb, sest kavatses Inglismaale naasta ja oma ilusalongi asutada, aga Cristiano oli tahtnud püsisuhet.

Nii püsivat, et selle hulka käisid abielu ja lapsed.

Nii kaua kui Alice mäletas, oli ta olnud abielu vastane – vähemasti oma abielu vastane. Ta oli olnud tunnustajaks ema kolmele abielule, mis lõppesid täpselt ühtmoodi – ahastuse, allasurumise, alanduse ja viletsusega. Alice oli Cristianole ainult väga vähe oma lapsepõlvest rääkinud, aga siiski rohkem kui kellelegi teisele, ning oli olnud pehmelt öeldes pahane, et mees otsustas nende